ความฟุ้งซ่าน จุดเริ่มต้นที่เหมือนกัน

การเรียนธรรมะของคุณยายก็เหมือนกันกับที่ผู้อื่นเรียน คือภาวนาในใจด้วยคำว่า **"สัมมา อะระหัง"** พร้อมกับนึกลูกแก้ว หรือองค์พระพุทธรูปแก้วเป็นนิมิตหรือมโนภาพอยู่ที่ศูนย์กลางกาย การฝึกแรก ๆ ค่อนข้างยาก เพราะแม้ขณะเริ่มปฏิบัติจะไม่ยอมนึกถึงเรื่องอื่น ๆ ก็จริง แต่ก็เป็นเพียงชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น พอสติอ่อนกำลังครั้งใด ความกังวลใจที่ซ่อนอยู่ลึก ๆ ก็จะโผล่ออกมา คิดถึงงานที่รับผิดชอบอยู่บ้าง คิดถึงแม่และพี่ ๆ น้อง ๆ บ้าง คิดถึงท้องทุ่งนา คิดถึงน้ำ คิดถึงฟ้าที่บ้านนครชัยศรี ฟุ้งเรื่อยเปื่อยไป ลืมกำหนดบริกรรมนิมิตและบริกรรมภาวนา

พอนึกได้ว่าเผลอสติก็ตั้งต้นใหม่ อุบาสิกาผู้เป็นครูช่วยเตือนว่า **"ความกังวลและความฟุ้งไปในเรื่องต่าง ๆ เป็นศัตรูสำคัญของการทำสมาธิ"** คุณยายก็เข้าใจ ตั้งใจกำหนดใหม่ต่อไป ทีนี้พอนึกถึงว่า ต้องสู้ทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ เพื่อจะแสวงหาวิชชาไปนรก-สวรรค์ตามหาพ่อ ความคิดถึงพ่อก็เข้ามากระตุ้นให้ตั้งใจปฏิบัติเอาจริงเอาจัง เพิ่มความเพียรเป็นการใหญ่ งานบ้านมีเท่าไรรีบทำให้เสร็จโดยเร็ว แล้วแอบขึ้นไปบนดาดฟ้าของตึก นั่งสมาธิไม่ให้ใครเห็นคืนละชั่วโมงหนึ่งบ้าง กว่าชั่วโมงบ้าง เพียรมาก หลับตาแน่น ตั้งอกตั้งใจ อยากจะให้เห็นนิมิตด้วยตาเนื้อทีเดียว ใจจึงรู้สึกเครียด บางทีพาลมึนศีรษะ วิงเวียน หงุดหงิด ไม่ได้ผลอะไร เห็นแต่ความมืด ไม่มีความสว่างอะไร ๆ ปรากฏขึ้นมาเลย ทำผิด ๆ อยู่ดังนี้เป็นเดือน